

Kto i kiedy jest ubezpieczony?

Decyzją z dnia 29 maja 2014 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., stwierdził, że E. C., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą nie podlega od dnia 4 listopada 2013 roku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu.

Rozpoznając odwołanie E. C., od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 9 marca 2015 r. wydanym w sprawie VIII U 3970/14 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż stwierdził, że E. C., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od dnia 4 listopada 2013 r.

Z dniem 4 listopada 2013 roku E. C. podjęła prowadzenie działalności gospodarczej. Siedzibą tej działalności było jej miejsce zamieszkania. Według wpisu do ewidencji działalności przedmiotem działalności miała być sprzedaż detaliczna prowadzona przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet. E. C. dokonała z własnych oszczędności w terminie należnych wpłat na poczet składek na ubezpieczenia społeczne, w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe od zadeklarowanych podstaw wymiaru.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.. Zaskarżając wyrok w całości pozwany wskazał, iż doszło do wielu naruszeń prawa.

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: Rozpatrywana apelacja pozwanego organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 marca 2015 r., nie znajduje w ocenie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu żadnego uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że każde postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji, bowiem zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

Organ rentowy podkreślał, iż odwołująca E. C. z tytułu

prowadzenia działalności gospodarczej od 4 listopada 2013 r., nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowym i wypadkowemu, bowiem wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego jej działania były pozorne i w rzeczywistości nie prowadziła działalności gospodarczej.

Objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, z zastrzeżeniem ust. 1a, tj. objęcie dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku tylko wówczas, gdy zgłoszenie do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych zostanie dokonane w terminie określonym w art. 36 ust. 4 - 97 dni od dnia powstania obowiązku ubezpieczenia (art. 14 ust. 1 ustawy systemowej).

Z uwagi na to, że ubezpieczeniom społecznym podlegają m.in. osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, to wskazać należy, iż zgodnie z art. 8 ust 6 pkt 1 ustawy systemowej za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się: osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że w celu ustalenia powyższej kwestii spornej Sąd Okręgowy przeprowadził w sposób właściwy postępowanie dowodowe i doszedł do zasadnego wniosku, że zarzuty organu rentowego, iż odwołująca nie prowadziła działalności gospodarczej i wszelkie podejmowane przez nią działania miały charakter jedynie pozorny i były podejmowane wyłącznie w celu uzyskania świadczeń ubezpieczeniowych, są całkowicie niezasadne.

Zważyć należy w tym miejscu, że zupełnie niezasadny jest argument organu rentowego podniesiony w apelacji, iż o tym, że odwołująca nie prowadziła działalności gospodarczej świadczy chociażby to, że odwołująca sprzedawała znikomą ilość towaru przez siebie oferowanego i to przede wszystkim rodzinie i znajomym. Sąd Apelacyjny wskazuje, że zupełnie nie ma znaczenia, kto był odbiorcą towarów oferowanych przez odwołującą, gdyż żaden z obowiązujących przepisów prawa nie wprowadza zakazu sprzedaży w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – polegającej między innymi na sprzedaży kosmetyków i odzieży - oferowanych produktów najbliższym (rodzinie i znajomym).

Nie ma znaczenia również to, że odwołująca przeprowadzała

relatywnie niewielką ilość transakcji w ciągu miesiąca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej i to, że ostatecznie uzyskiwała z tejże działalności niski, bądź zerowy przychód. Zasadnie bowiem Sąd I instancji wskazywał, że ustawodawca nie wprowadził żadnego ograniczenia przy kwalifikowaniu podejmowanych działań, jako działalności gospodarczej stanowiącej podstawę podlegania ubezpieczeniom społecznym od ilości dokonywanych transakcji czy wielkości obrotu.

Podsumowując, Sąd Apelacyjny wskazuje, że nie można zapominać, iż normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowody, jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W ocenie Sądu odwoławczego brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uznania, iż Sąd pierwszej instancji postąpił wbrew którejkolwiek ze wskazanych wyżej reguł

W ocenie Sądu II instancji apelujący nie zdołał zatem wykazać wadliwości rozumowania Sądu Okręgowego z punktu widzenia zaprezentowanych powyżej kryteriów. Prowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe było kompletne i nakierowane na wyjaśnienie okoliczności istotnych dla wyjaśnienia kwestii spornej.

Mając powyższe na uwadze, wobec tego, że odwołująca E. C. wykazała, że rzeczywiście świadczyła pracę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, nie sposób przyjąć, że czynności przez nią podejmowane były pozorne i zmierzały jedynie do tego, aby została ona objęta ubezpieczeniem społecznym ze względu na świadczenia związane z macierzyństwem (art. 58 § 1 k.c.). Jednocześnie wskazać należy, na co również zwracał zasadnie uwagę Sąd I instancji, że nawet jeśli celem odwołującej, która podjęła i prowadziła działalność gospodarczą, było objęcie jej ubezpieczeniami społecznymi, okoliczność ta nie stanowi obejścia prawa, ani nie jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Zważyć, bowiem należy, że cel rozpoczęcia działalności gospodarczej, jeżeli nawet jest umotywowany tym, aby w przyszłości uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, nie jest i nie może być uznany za sprzeczny z ustawą.

Reasumując, mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego odpowiada

prawu, albowiem nie doszło do wskazanych w apelacji naruszeń przywołanych powyżej przepisów prawa materialnego i procesowego. Odwołująca E. C. rzeczywiście po 4 listopada 2013 r. wykonywała działalność gospodarczą i w żadnej mierze nie można przyjąć, że czynności przez nią podejmowane miały charakter pozorny.

Z tych wszystkich względów, uznając zarzuty apelującego organu rentowego za nieuzasadnione, i Sąd Apelacyjny wniesioną apelację oddalił.

Pod wyrokiem podpisali się: del. SSO **Robert Macholak**, SSA **Izabela Halik** i SSA **Marta Sawińska**